Лина Коен много обичаше да се целува. Имаше горещ и подвижен език. Целуваше се със затворени очи, цялата топла и предана. Понякога през тялото й като електрически шок преминаваше мощна и страстна тръпка.

- Не... Не искам повече! - казваше тя поруменяла и започваше да си оправя косата. Целуваха се обикновено по парковете и портите, край които минаваха, докато я изпращаше до тях, а веднъж Херцег я заведе до един страничен коловоз на старата гара и там с часове се галеха и прегръщаха в един откачен вагон, пълен с паяжини, представяйки си, че отиват на море.

Позволяваше му да пипа спокойно гърдите й под блузата, но когато Херцеговите пръсти се плъзнеха надолу, винаги ги спираше горещата ръка на Лина, която в тези моменти придобиваше невиждана сила и упоритост. Имаше доста свободна борба в началото на тази любов, за която Херцег имаше много повече чувства, отколко за целувки по портите. Изследваха с езици устните си кухини, ставайки все по-близки заговорници с обща тайна. Ако разгърнеше зимното си палто, Лина можеше да влезе между двете му предници от изтъркана вълна, които тозчас се затваряха след нея като портите на някакъв топъл частен замък, зад които преставаше да съществува външният свят. Тя умееше така плътно да се прилепи до Херцег, че за случайните любопитни погледи съществуваше едно зимно палто с четири крака!

Оказа се, че тя е с две години по-голяма от него. Предстоеше й пълна матура. През онези дни, когато имаше часове следобед, Херцег се вмъкваше като крадец в къщата й и тогава целият етаж беше само на тяхно разположение.

Сега спокойно можеше да разглежда какво има зад бледооранжавите завеси, под които с години беше чакал. В богатите стаи, отделени не със стени, а само с двукрили врати от шлифовано кристално стъкло, се виждаха картини с разкошни рамки, персийски килими и тежки холандски полилеи от бронз. Стените на една от стаите бяха покрити с книги в подвързия от тъмна кожа. На салонната маса винаги виждаше жълти рози с месести венчелистчета. Несъмнено, това беше най-изисканият дом, в който - след предвоенния на Хаджи-Баняц - някога беше стъпвал бедният Нико Херцег, свикнал да се свива на кълбо и така да прекарва нощта, завит със зимното си палто, в празните стаи без завеси и килими.

Разбудената Лина пленяваше момчетата с древния си женски репертоар за обладаване. В очите й понякога се рояха дръзки желанийца. Съвсем не осъзнаваше тембъра и особеното трептене на дрезгавия си глас, който омагьосваше. Понякога това беше ненадейният блясък от разтворения пеньоар на леля й, под чиито тежки пурпурни цветове се бялваше младото й тяло; понякога замъглениятрозов силует в облак пара през открехнатата врата на банята, благословен миг - Лина под горещия душ, преди вратата да се затвори сама, или пък стройният й гол гръб в огледалото, докато притичва до стенния гардероб да се облече. Херцег беше в постоянно състояние на замаяност. Боляха го слабините от превъзбуда. Още не можеше да повярва в щастието си и се плашеше от него. Действително ли беше се случило това? Наистина ли е възможно най-после да е сам с нея в тези богато мебелирани стаи? Плашейки се от този неочакван подарък, той, когото животът непрекъснато шамаросваше по лицето, често изпадаше в меланхолично мълчание без ви-

дима причина, разиграваше страдание, като подражаваше на героите от киното, желаеше да бъде по-голям, отколкото е...

Всички мъже за него бяха съперници, с които не можеше да се сравнява. Съмняваше се, че ще укроти Лина Коен и си я представяше против волята си да лежи гола на железния войнишки креват в онези мръсни стаи на фотографиите от гимназиалния клозет, а мустакати мъжаги се наслаждават на девствеността й; виждаше я в теменужено осветения здравпункт с Гайдар, как лази на четири крака до крана за вода, и се побъркваше от безсилна ярост, парализиран от въображаемия кошмар. С него ставаше най-страшното: държеше Лина в ръцете си, Лина Коен, която толкова дълго бе желал и чието име беше изписвал безброй пъти, а не знаеше какво да прави по-нататък, как да я задържи и да й стане необходим , как да я запази от грубостите, които, струваше му се, я заплашват от всички страни, а особено там, на забавите във Физкултурния дом, където искаше постоянно да я води, а той я завеждаше, сякаш отива на някакво мъчение, винаги с риск: ще съумее ли поне и тази вечер да я опази?

Веднъж, докато лежаха върху мекия златистожълт килим, той разсеяно, на игра, отвърза и разтвори пеньоара й. И сам се изненада, че не срещна никаква, дори учтива съпротива! Лина сама се измъкна от ръкавите, оставайки чисто гола. С интерес разглеждаше изтегнатото си върху златистия фон тяло, изпъваше краката чак до върховете на пръстите, прибираше корема си... Леко галеше пухкаво-нежния триъгълник без всякакъв срам, сякаш Херцег изобщо не съществува. Сама си беше достатъчна, а той беше само повод. Докато прекарваше пръсти по корема й, ръката му потрепери от гладката пълнота на меките заоблени места.

- Защо и ти не се... - попита го повече любопитно, отколкото гално. Съблече се и легна до нея. Така, гола, малката крехка Лина придобиваше неподозирани размери; сякаш растеше с минути, сякаш от момиче неочаквано се превърна в мека розова планина от дишане и кожа, край която Херцег се виждаше дребен и безпомощен. Коремът й равномерно се надигаше и отпускаше - нямаше край - изчезваше в дъното на стаята, топъл, обсипан със златист мъх. Примъкна се съвсем близо до нейната кожа с притворени клепачи. Изпита желание да се изгуби сред тази белезникава пустиня, в която пъпът е оазис, съвсем да се смали и изгуби сред гъсталака от тъмни къдрици, целуваше гърдите й, леко хапеше зърната им... Под устните му те започнаха да набъбват и да стават еластични. Умилкваше се и се търкаше о нея като коте, което след много време е намерило малко нежност. Знаеше, че трябва да се качи върху нея и го направи. Лина с благодарност го обгърна с бедрата си. Гледаше го с доверие и любов. В очите й, над които се спускаше завеса от еротичен унес, усети възхищение, именно защото Лина предполагаше, че както я води през танца, така трябва да я поведе и през първата любов. За пръв път позна отблизо онзи СЪЩИЯ лунатичен хипнотизиран поглед, сякаш през воал, погледът на жените от порнографските снимки - сляпа преданост и равнодушие към всичко останало, докато с тях правят ОНОВА, но не искаше да се приравни с простаците, които здраво стискаха в ръце извадени набъбнали криваци със запретната кожа, искаше нежност, а не насилствено проникване в тялото, което, след толкова чакане, му се беше доверило; ласки, а не разплата-двубой между жената и мъжа! Потеше се и изведнъж му стана тягостно от тази хлъзгава близост на прилепналите кожи, а в главата му биеше тре-

вога. Лина Коен всеотдайно чакаше какво ще направи сега, когато беше върху нея.

- Някой идва! - прошепна панически изречението, което му суфлираше страхът от неуспеха. Това изречение беше авариен изход, но все пак се оказа полезно за него. Отделиха се! Напрегнато се ослушваха за духа на несъществуващите стъпки. Но онзи миг отлетя веднъж завинаги! Облече се набързо като престъпник и извърна настрана главата си, за да не види как любимата му оправя набрания килим. Усмихвайки се тайнствено, изчезна в коридора към банята. Когато се върна, кокетно загърната в жълта хавлия, той забеляза, че изглежда някак си съвсем различна. Очите й с цвят на олющен бадем бяха много по-големи, отколкото минута по-рано. В дъното на тъмните зеници искреше някакво непознато му дотогава разблудно пламъче.

Вечерта с ром успокояваше треската, която го обземаше, и чак след шестата чаша му стана много по-добре, забрави за следобедния си неуспех и гореше от нетърпение като човек, получил най-голямата печалба от лотарията, да разкаже на всички в приятелското Театрално кафене за връзката си с най-хубавото момиче в града. Необузданата радост течеше по вените му, докато се наливаше с нови чаши ром. Дори не забеляза колко беше пиян и прекара нощта в епицентъра на шемета, който се виеше из стаята му, лепвайки кревата му о тавана, а след това разтваряйки дъските на пода, през който дълго, дълго пропадаше, откачил се заедно със седалката и веригите от въртележката на Циркус плац.